A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2021. január 20.*

„Előzetes döntéshozatal – 2010/24/EU irányelv – 16. cikk – Az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtása – Kölcsönös segítségnyújtás – Biztosítási intézkedések iránti kérelem – A megkereső tagállam biztosítási intézkedések végrehajtására irányuló bírósági határozata – A megkeresett tagállam bíróságának hatásköre arra, hogy ezen intézkedések igazoltságát vizsgálja és újraértékelje – A kölcsönös bizalom és a kölcsönös elismerés elve”

A C-420/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Riigikohus (legfelsőbb bíróság, Észtország) a Bírósághoz 2019. május 29-én érkezett, 2019. május 29-i határozatával terjesztett elő

a **Maksu- ja Tolliamet**

és

a **Heavyinstall OÜ**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot tanácselnök, R. Silva de Lapuerta (előadó), a Bíróság elnökhelyettese, L. Bay Larsen, C. Toader és N. Jääskinen bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Heavyinstall OÜ képviseletében S. Koivuaho, megbízotti minőségben,

– az észt kormány képviseletében N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben,

– a magyar kormány képviseletében Fehér M. Z. és Kissné Berta R., meghatalmazotti minőségben,

– a svéd kormány képviseletében H. Eklinder, C. Meyer-Seitz, H. Shev, J. Lundberg és A. Falk, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: észt.

– az Európai Bizottság képviseletében W. Roels és E. Randvere, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2020. szeptember 17-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2010. március 16-i 2010/24/EU tanácsi irányelv (HL 2010. L 84., 1. o.) 16. cikkének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Maksu- ja Tolliamet (adó- és vámhatóság, Észtország; a továbbiakban: MTA) és a Heavyinstall OÜ között a finn adóhatóság által az e társasággal szemben kért biztosítási intézkedések Észtországban történő elfogadása tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2010/24 irányelv (1), (4) és (6) preambulumbekezdése értelmében:

„(1) Az egyes adókból és egyéb intézkedésekből eredő, más tagállami és uniós követelések behajtására irányuló, tagállamok közötti kölcsönös segítségnyújtás hozzájárul a belső piac megfelelő működéséhez. Biztosítja a költségvetési semlegességet, és lehetővé teszi, hogy a tagállamok a határokon átnyúló ügyletek esetében megszüntessék azokat a megkülönböztető védintézkedéseket, amelyeket a csalás és a költségvetési kiesések megakadályozására vezettek be.

[…]

(4) A tagállamok pénzügyi érdekeinek és a belső piac semlegességének jobb védelme érdekében ki kell terjeszteni a behajtásra irányuló segítségnyújtás hatályát az olyan adókból (beleértve a vámokat is) és illetékekből eredő követelésekre, amelyekre a behajtásra irányuló segítségnyújtás eddig nem vonatkozott, ugyanakkor a segítségnyújtás iránti egyre gyakoribb megkeresésekkel való lépéstartás és a jobb eredmények elérése érdekében e segítségnyújtást hatékonyabbá és eredményesebbé kell tenni, továbbá meg kell könnyíteni a gyakorlati alkalmazását. […]

[…]

(6) Ez az irányelv nem érinti a tagállamok azon hatáskörét, hogy meghatározzák a saját jogszabályaik értelmében rendelkezésükre álló behajtási intézkedéseket. Ugyanakkor biztosítani kell, hogy az ebben az irányelvben előírt kölcsönös segítségnyújtási rendszer zökkenőmentes működését sem a tagállami jogszabályokban mutatkozó eltérések, sem pedig az illetékes hatóságok közötti koordináció hiánya ne veszélyeztesse.”

4 Ezen irányelv 14. cikk (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) A követeléssel, a megkereső tagállamban végrehajtást engedélyező, eredeti okirattal vagy a megkeresett tagállamban végrehajtást engedélyező, egységes okirattal, valamint a megkereső tagállam illetékes hatósága általi kézbesítés érvényességével kapcsolatos viták a megkereső tagállam illetékes szerveinek hatáskörébe tartoznak. Amennyiben a behajtási eljárás során a követelésre, a megkereső tagállamban végrehajtást engedélyező, eredeti okiratra vagy a megkeresett tagállamban végrehajtást

engedélyező, egységes okiratra vonatkozóan valamely érdekelt fél jogorvoslati kérelmet terjeszt elő, a megkeresett hatóságnak tájékoztatnia kell az érintett felet arról, hogy az érintett félnek az ügyet a megkereső tagállam illetékes hatósága elé kell terjesztenie, az abban a tagállamban hatályos jogszabályokkal összhangban.

(2) A megkeresett tagállamban tett végrehajtási intézkedésekkel vagy a megkeresett tagállam illetékes hatósága általi kézbesítés érvényességével kapcsolatos vitákat – a szóban forgó tagállam jogszabályainak és rendelkezéseinek megfelelően – a megkeresett tagállam illetékes szerve elé kell terjeszteni.”

5 Az említett irányelv 16. cikke értelmében:

„(1) A megkereső hatóság kérésére a megkeresett hatóság – amennyiben hasonló helyzetben a megkereső tagállam nemzeti jogszabályai és közigazgatási gyakorlata is lehetővé tesz biztosítási intézkedéseket – ha nemzeti jogszabályai lehetővé teszik és közigazgatási gyakorlatával összhangban biztosítási intézkedéseket tesz a követelés behajtásának biztosítására, amennyiben a megkeresés időpontjában az adós vitatja a követelést vagy a megkereső tagállamban végrehajtást engedélyező okiratot, vagy ha a követelésre vonatkozóan még nem bocsátottak ki a megkereső tagállamban végrehajtást engedélyező okiratot.

A megkeresett tagállamban végrehajtandó biztosítási intézkedésekre irányuló megkereséshez csatolni kell a megkereső tagállamban végrehajtandó biztosítási intézkedések engedélyezése céljából kiállított, a kölcsönös segítségnyújtás tárgyát képező követelésre vonatkozó dokumentumot, amennyiben létezik ilyen. Ezt a dokumentumot a megkeresett tagállamban nem szükséges elismerni, és a tagállam azt nem egészíti ki és nem helyettesíti.

(2) A biztosítási intézkedésekre irányuló megkereséshez csatolható egyéb, a megkereső tagállamban a követeléssel kapcsolatban kiállított dokumentum.”

6 Ugyanezen irányelv 17. cikke ekképp rendelkezik:

„A 16. cikk teljesülése érdekében, a 10. cikk (2) bekezdését, a 13. cikk (1) és (2) bekezdését, a 14. és a 15. cikket értelemszerűen kell alkalmazni.”

7 A 2010/24 irányelv 18. cikke előírja:

„(1) A megkeresett hatóság nem köteles a 10–16. cikkben előírt segítségnyújtásra, ha a követelés behajtása – az adós helyzete miatt – a megkeresett tagállamban komoly gazdasági vagy társadalmi nehézségeket okozna, amennyiben hasonló hazai követelések esetében az említett tagállam hatályos törvényei, rendeletei és közigazgatási gyakorlata engedélyez ilyen kivételt.

(2) A megkeresett hatóság nem köteles az 5. és a 7–16. cikkben előírt segítségnyújtásra, amennyiben az 5., 7., 8., 10. vagy 16. cikk szerinti eredeti segítségnyújtás iránti megkeresés olyan követelésekre vonatkozik, amelyek esetében a követelésnek a megkereső tagállambeli esedékességi időpontja és a segítségnyújtás iránti eredeti megkeresés időpontja között több mint öt év telt el.

Olyan esetekben azonban, amikor a követeléssel vagy a megkereső tagállamban végrehajtást engedélyező, eredeti okirattal összefüggésben jogorvoslati kérelmet nyújtottak be, az ötéves időszak attól az időponttól számítandó, amikor a megkereső tagállam megállapítja, hogy a követeléssel vagy a végrehajtást engedélyező okirattal összefüggésben további jogorvoslatnak nincs helye.

Olyan esetekben továbbá, amikor a megkereső tagállam illetékes hatóságai halasztott fizetést vagy részletfizetést engedélyeznek, az ötéves időszak a teljes fizetési határidő lejártakor kezdődik.

A megkeresett hatóság az ilyen esetekben ugyanakkor nem köteles segítségnyújtásra olyan követelések esetében, amelyek esetében, a követelés esedékességének a megkereső tagállambeli időpontjától számított több mint tíz év eltelt.

(3) A tagállamokat nem lehet segítségnyújtásra kötelezni, ha az ezen irányelv hatálya alá eső követelések összege, amelyek behajtásához a segítséget kérték, 1500 [eurónál] kevesebb.

(4) A megkeresett hatóság tájékoztatja a megkereső hatóságot a segítségnyújtás iránti megkeresés elutasításának okairól.”

8 A 2017. október 27-i 2017/1966/EU bizottsági végrehajtási rendelettel (HL 2017. L 279., 38. o.) módosított, az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló 2010/24/EU tanácsi irányelv egyes rendelkezéseivel kapcsolatos részletes szabályok megállapításáról szóló, 2011. november 18-i 1189/2011/EU bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2011. L 302., 16. o; a továbbiakban: 1189/2011 végrehajtási rendelet), amint az 1. cikkéből következik, többek között a 2010/24 irányelv 16. cikke (1) bekezdésének végrehajtási szabályait állapítja meg.

9 Az 1189/2011 rendelet 15. cikkének értelmében:

„(1) A behajtási vagy biztosítási intézkedésekre irányuló megkereséseknek nyilatkozatot kell tartalmazniuk arról, hogy a kölcsönös segítségnyújtási eljárás elindításának a 2010/24/EU irányelvben lefektetett feltételei teljesültek.

(2) A biztosítási intézkedésekre irányuló megkeresések esetében az említett nyilatkozatot kiegészítheti egy, a megkeresés okát és körülményeit tartalmazó, a III. mellékletében meghatározott mintának megfelelően kiállított nyilatkozat.”

10 Az 1189/2011 végrehajtási rendelet III. mellékletében szereplő minta 2.2. és 2.3. pontja értelmében a biztosítási intézkedések iránti kérelmet a biztosítási intézkedéseket engedélyező közigazgatási határozat, illetve a biztosítási intézkedések indokoltságát megerősítő bírósági határozat is kísérheti.

Az észt jog

11 A Maksukorralduse seadus (az adózás rendjéről szóló törvény; a továbbiakban: MKS) 130. §-ának (1) bekezdése írja elő azokat az intézkedéseket, amelyeket az adóhatóság akkor hozhat a követelések behajtása érdekében, ha az adóalany az e törvényben előírt határidőn belül nem tett eleget pénzügyi kötelezettségének.

12 Az MKS „Biztosítási intézkedések a pénzkövetelés vagy a kötelezettség megállapítása előtt” címet viselő 136^1. §-a kimondja:

„(1) Ha az adók megfelelő megfizetésének ellenőrzése során megalapozott gyanú merül fel arra vonatkozóan, hogy a valamely adójogszabályból eredő kötelezettség vagy pénzkövetelés megállapítását követően annak végrehajthatósága lényegesen nehezebbnek vagy lehetetlennek bizonyulhat az adóalany magatartása miatt, akkor az adóhatóság vezetője vagy az általa erre felhatalmazott tisztviselő a jelen törvény 130. §-ának (1) bekezdésében meghatározott egyik végrehajtási intézkedés engedélyezése iránti kérelmet intézhet a közigazgatási bírósághoz.”

Az alapeljárás és előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

13 2018. február 8-án a Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Keski-Pohjanmaa-i körzeti bíróság, Finnország) a Heavyinstall bizonyos vagyontárgyainak lefoglalására vonatkozó ideiglenes határozatot fogadott el abból a célból, hogy biztosítson egy előreláthatóan 320 022 euró összegű adókövetelést, amely a finn adóhatóság részéről állt fenn e társasággal szemben (a továbbiakban: a finn bíróság megkereső határozata).

14 E határozat szerint fennállt a veszélye annak, hogy a Heavyinstall elrejti, megsemmisíti vagy átruházza vagyontárgyait, vagy más módon veszélyezteti a finn adóhatóság követelésének kielégítését. Ráadásul a Heavyinstall tagja 2010 óta tudatosan megtévesztette az említett hatóságot annak érdekében, hogy Finnországban kivonja e társaságot adófizetési kötelezettségei alól.

15 2018. március 13-án a finn adóhatóság a 2010/24 irányelv 16. cikke alapján a Heavyinstall-lal szemben meghozandó biztosítási intézkedésekre vonatkozó segítségnyújtás iránti megkeresést küldött az MTA-nak (a továbbiakban: megkeresés). A Bíróság rendelkezésére álló információkból az tűnik ki, hogy a zárolásra vonatkozó finn bírósági határozatot e kérelemhez csatolták.

16 A megkeresés teljesítése érdekében az MTA 2018. március 29-én kérelmet nyújtott be a Tallinna Halduskohushoz (tallinni közigazgatási bíróság, Észtország) a Heavyinstall gépjárműinek, nevezetesen két pótkocsinak 7500 euró értékben, és egy tehergépjármű 9500 euró értékben történő zárolása, valamint e társaság valamennyi észt hitelintézetnél nyitott bankszámlájának 297 304 euró összegben történő zárolása iránt (a továbbiakban: biztosítási intézkedések iránti kérelem).

17 2018. április 3-i végzésében a Tallinna Halduskohus (tallinni közigazgatási bíróság) azzal az indokkal utasította el a biztosítási intézkedések iránti kérelmet, hogy nem terjesztették elő az arra vonatkozó bizonyítékot, hogy teljesült az MKS 136[1]. §-ának (1) bekezdésében előírt feltétel. E rendelkezés értelmében a biztosítási intézkedések alkalmazása megköveteli, hogy megalapozott gyanú merüljön fel arra vonatkozóan, hogy a követelés megállapítását követően annak végrehajthatósága lényegesen nehezebbnek vagy egyenesen lehetetlennek bizonyuljon az adóalany magatartása miatt.

18 Az MTA fellebbezést nyújtott be az említett végzéssel szemben a Tallinna Ringkonnakohushoz (tallini fellebbviteli bíróság, Észtország), 2018. május 8-i végzésével elutasította ezt a fellebbezést.

19 E bíróság szerint a 2010/24 irányelv 16. cikkéből az következik, hogy a megkeresett tagállam saját jogszabályai alapján értékelheti a biztosítási intézkedések alkalmazása iránti kérelem megalapozottságát és arányosságát, és vizsgálhatja meg, hogy az ilyen intézkedések elfogadása összhangban van-e ezekkel e jogszabályokkal és saját közigazgatási gyakorlatával.

20 A Tallinna Ringkonnakohus (tallini fellebbviteli bíróság) ezen előfeltevés alapján vizsgálta meg, hogy teljesülnek-e az MKS 1. §-ának alkalmazási feltételei, és az elsőfokú bírósághoz hasonlóan azt állapította meg, hogy nem ez a helyzet. Ezenfelül, a Tallinna Ringkonnakohus (tallini fellebbviteli bíróság) szerint aránytalan az olyan biztosítási intézkedések alkalmazása, amelyek végrehajtását a Heavyinstall-lal szemben kérik.

21 Egyébiránt a finn adóhatóság tájékoztatta az MTA-t, hogy 2020. június 21-i határozatával a Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus (Keski-Pohjanmaan-i körzeti bíróság) helybenhagyta a zárolásra vonatkozó finn bírósági határozatot.

22 Az MTA fellebbezést terjesztett a Riigikohus (legfelsőbb bíróság, Észtország) elé, amelyben a Tallinna Ringkonnakohus (tallini fellebbviteli bíróság) 2018. május 8-i végzésének hatályon kívül helyezését és azt kéri, hogy adjanak helyt a Heavyinstall-lal szembeni biztosítási intézkedések végrehajtása iránti kérelmének.

23 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az alapügyben azt kell meghatározni, hogy az észt bíróságok a biztosítási intézkedések alkalmazása iránti kérelem elbírálása során maguk mérlegelhetik-e a benyújtott bizonyítékokat, és saját meggyőződésük szerint dönthetnek-e arról, hogy ezen intézkedések alkalmazásának feltételei teljesülnek-e, vagy épp ellenkezőleg, az említett bíróságoknak a finn zárolási bírósági határozatban szereplő értékelésre kell-e támaszkodniuk.

24 A Riigikohus (legfelsőbb bíróság) a 2010/24 irányelv 16. cikkének az elsőfokú és a fellebbviteli bíróságok általi azon értelmezését részesíti előnyben, amely szerint lényegében a finn zárolási bírósági határozat csupán egy olyan bizonyítéknak minősül, amelyet az MKS 136[1]. §-ában rögzített feltételek értékelése során kell megvizsgálni. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanakkor arra is rámutat, hogy az együttműködés, a kölcsönös bizalom, valamint az uniós jog tényleges érvényesülésének elvére figyelemmel a 2010/24 irányelv 16. cikknek azon értelmezését is el lehet fogadni, amelyet az MTA adott az alapeljárásban.

25 E körülmények között a Riigikohus (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [2010/24 irányelv] 16. cikkét, hogy azon tagállami bíróság, amely biztosítási intézkedésekre irányuló megkeresést kapott, az e megkeresés tárgyában a nemzeti jogszabályok alapján történő döntéshozatal során (amire a megkeresett bíróságnak a 16. cikk (1) bekezdésének első mondata alapján lehetősége van) kötve van a kérelmező székhelye szerinti állam bíróságának a biztosítási intézkedések szükségességével és lehetőségével kapcsolatos álláspontjához, ha a bírósághoz az ezen álláspontot tartalmazó dokumentumot nyújtottak be (a 16. cikk (1) bekezdése második albekezdésének utolsó mondata, amely szerint ezt a dokumentumot a megkeresett tagállamban nem szükséges elismerni, és a tagállam azt nem egészíti ki és nem helyettesíti)?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

26 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni a 2010/24 irányelv 16. cikkét, hogy a megkeresett tagállam azon bíróságait, amelyek biztosítási intézkedések iránti kérelmet bírálnak el, köti az említett intézkedések alkalmazása tekintetében előírt feltételek ténybeli és jogi tiszteletben tartására vonatkozó, a megkereső tagállam hatóságai által végzett értékelés, amennyiben ez az értékelés szerepel az e 16. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében előírt, és e kérelemhez csatolt dokumentumban, vagy épp ellenkezőleg, e bíróságok maguk végezhetik el saját értékelésüket nemzeti joguk alapján.

27 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak kifejezéseit, hanem szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (2020. június 11-i ratiopharm ítélet, C-786/18, EU:C:2020:459, 28. pont).

28 Ami a 2010/24 irányelv 16. cikkének szó szerinti értelmezését illeti, először is, e cikk (1) bekezdése első albekezdésének megfogalmazásából az következik, hogy a megkeresett hatóság „ha nemzeti jogszabályai lehetővé teszik és közigazgatási gyakorlatával összhangban” biztosítási intézkedéseket tesz, illetve amennyiben „hasonló helyzetben a megkereső tagállam nemzeti jogszabályai és közigazgatási gyakorlata is lehetővé tesz biztosítási intézkedéseket”.

29 Ily módon e megfogalmazás csak annak említésére szorítkozik, hogy szükséges, hogy e biztosítási intézkedések egyfelől engedélyezettek legyenek a megkeresett tagállamban, illetve – másfelől – lehetségesek legyenek a megkereső tagállamban, anélkül, hogy további pontosításokkal szolgálna a megkeresett tagállam bíróságainak az említett biztosítási intézkedések alkalmazási feltételeinek értékelésére vonatkozó hatásköre terjedelmét illetően.

30 Másodsorban meg kell állapítani, hogy a 2010/24 irányelv 16. cikke (1) bekezdése második albekezdésének szövege szerint, amennyiben a megkereső tagállamban végrehajtandó biztosítási intézkedések engedélyezése céljából kiállított dokumentumokat csatoltak a segítségnyújtás iránti kérelemhez, „[e]zt a dokumentumot a megkeresett tagállamban nem szükséges elismerni, és a tagállam azt nem egészíti ki és nem helyettesíti”.

31 Ennek megfelelően, amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 36. pontjában, az e kísérő dokumentumban szereplő elemzést, amely általában a biztosítási intézkedéseknek a megkereső tagállam nemzeti joga alapján történő elfogadása tekintetében támasztott feltételek tiszteletben tartására vonatkozik, nem kell és nem lehet kiegészíteni vagy helyettesíteni, ami olyan értelmezés irányába mutat, amely szerint ez az elemzés köti a megkeresett tagállam bíróságait.

32 Ami a 2010/24 irányelv 16. cikkének azon szövegösszefüggés fényében történő értelmezését illeti, amelybe e cikk illeszkedik, először is meg kell állapítani, hogy ezen irányelv 17. cikke értelmében az irányelv 14. cikkét analógia útján kell alkalmazni az említett 16. cikk végrehajtása tekintetében.

33 A 2010/24 irányelv 14. cikke egyrészt a követeléssel, a megkereső tagállamban végrehajtható eredeti okirattal vagy a megkeresett tagállamban végrehajtható egységes okirattal, valamint a megkereső tagállam illetékes hatósága általi kézbesítés érvényességével, másrészt pedig a megkeresett tagállamban tett végrehajtási intézkedésekkel vagy ez utóbbi tagállam illetékes hatósága általi kézbesítés érvényességével kapcsolatos viták elbírálása tekintetében hatáskörmegosztást ír elő a megkereső hatóság székhelye szerinti tagállam és a megkeresett hatóság székhelye szerinti tagállam szervei között. E hatáskörmegosztás szükségszerűen következik abból a körülményből, hogy a követelés a megkereső tagállamban hatályos jogszabályok alapján keletkezik, az e követelés behajtásának végrehajtását lehetővé tevő okiratokat pedig e jogszabályok alapján állítják ki, míg a végrehajtási intézkedéseket a megkeresett tagállamban, az ez utóbbi tagállam alkalmazandó jogi rendelkezéseivel összhangban hozzák meg (lásd ebben az értelemben: 2019. március 14-i Metirato ítélet, C-695/17, EU:C:2019:209, 33. és 34. pont).

34 Így a 2010/24 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése alapján a követelést, a megkereső tagállamban végrehajtható eredeti okiratot, a megkeresett tagállamban végrehajtható egységes okiratot vagy a megkereső tagállam illetékes hatósága általi kézbesítést minden esetben e tagállam, nem pedig a megkeresett tagállam illetékes szervei előtt kell vitatni, amely utóbbi szervek felülvizsgálati jogköre e 14. cikk (2) bekezdése értelmében kifejezetten az ez utóbbi tagállam jogi aktusaira korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2019. március 14-i Metirato ítélet, C-695/17, EU:C:2019:209, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

35 Az említett irányelv 14. cikkére vonatkozó ezen ítélkezési gyakorlatnak az ugyanezen irányelv 16. cikkében említett óvintézkedésekkel kapcsolatos jogvitákra történő átültetése szintén azon értelmezés irányába mutat, amely szerint a megkeresett tagállam bíróságai nem mérlegelhetik ezen intézkedéseket a nemzeti jogukban az ilyen intézkedések elfogadása tekintetében előírt lényegi feltételek alapján, mivel az említett biztosítási intézkedéseket a megkereső tagállamban hatályos jogszabályok alapján állapították meg.

36 Következésképpen, amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 45. pontjában, a 2010/24 irányelv 16. cikkének szövegösszefüggésen alapuló elemzése annak megállapításához vezet, hogy a megkeresett tagállam bíróságai hatáskörrel rendelkeznek a tekintetben, hogy megvizsgálja a biztosítási intézkedések meghozatalára irányuló eljárásnak e tagállam jogszabályi rendelkezéseinek és közigazgatási gyakorlatának való megfelelését, a tekintetben azonban nem rendelkezik hatáskörrel, hogy a biztosítási intézkedések meghozatala vonatkozásában támasztott lényeges feltételek tiszteletben tartását vizsgálja.

37 Másodsorban emlékeztetni kell arra, hogy a 2010/24 irányelv 18. cikke felsorolja azokat a különös eseteket, amelyekben a megkeresett tagállam megtagadhatja az ezen irányelvben előírt kölcsönös segítségnyújtást. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának értelmében ezeket az eseteket, mint a kölcsönös bizalom elve alóli kivételeket, szigorúan kell értelmezni (lásd analógia útján: 2013. november 14-i Baláž ítélet, C-60/12, EU:C:2013:733, 29. pont).

38 Ugyanebben az értelemben a Bíróság elismerte, hogy kivételes jelleggel a megkeresett hatóság úgy dönthet, hogy nem nyújt segítséget a megkereső hatóságnak, ha megállapításra kerül, hogy a segítségnyújtás iránti kérelem végrehajtása sértheti azon tagállam közrendjét, amelyhez a megkeresett hatóság tartozik (lásd ebben az értelemben: 2018. április 26-i Donnellan ítélet, C-34/17, EU:C:2018:282, 47. pont).

39 Így azon szövegösszefüggés elemzéséből, amelybe a 2010/24 irányelv 16. cikke illeszkedik, az következik, hogy a megkeresett tagállam bíróságai csak pontosan meghatározott és körülhatárolt, az ezen irányelvben kifejezetten előírt eltérésen vagy a Bíróság ítélkezési gyakorlatán alapuló esetekben tagadhatják meg a segítségnyújtást biztosítási intézkedések elfogadása tekintetében.

40 A 2010/24 irányelv teleologikus értelmezését illetően meg kell állapítani, hogy ez az irányelv, mivel a belső piac jogterületéhez, és nem a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség jogterületéhez tartozik, a kölcsönös bizalom elvén alapul. A kölcsönös segítségnyújtásnak az ezen irányelv által létrehozott rendszere végrehajtása ugyanis attól függ, hogy fennáll-e ilyen bizalom az érintett nemzeti hatóságok között (lásd ebben az értelemben: 2018. április 26-i Donnellan ítélet, C-34/17, EU:C:2018:282, 41. pont).

41 E tekintetben arra is emlékeztetni kell, hogy mind a tagállamok közötti kölcsönös bizalom elve, mind pedig a kölcsönös elismerésnek az ezen elven alapuló elve alapvető jelentőséggel bírnak az uniós jogban, mivel lehetővé teszik egy belső határok nélküli térség létrehozását és fenntartását (lásd ebben az értelemben: 2018. április 26-i Donnellan ítélet, C-34/17, EU:C:2018:282, 40. pont).

42 Egyébiránt, egyfelől, a 2010/24 irányelv (4) preambulumbekezdéséből az következik, hogy a segítségnyújtás iránti egyre gyakoribb megkeresésekkel való lépéstartás és a jobb eredmények elérése érdekében e segítségnyújtást hatékonyabbá és eredményesebbé kell tenni, továbbá meg kell könnyíteni a gyakorlati alkalmazását.

43 Másfelől, ezen irányelv (6) preambulumbekezdésének értelmében biztosítani kell, hogy az ebben az irányelvben előírt kölcsönös segítségnyújtási rendszer zökkenőmentes működését sem a tagállami jogszabályokban mutatkozó eltérések, sem pedig az illetékes hatóságok közötti koordináció hiánya ne veszélyeztesse.

44 Márpedig a 2010/24 irányelv 16. cikkének olyan értelmezése, amely lehetővé tenné a megkeresett tagállam bíróságai számára, hogy nemzeti jogukra figyelemmel újból megvizsgálják biztosítási intézkedések alkalmazási feltételeit, és különösen akkor, ha e feltételek értékelése szerepel az ezen irányelv 16. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében előírt dokumentumban, ellentétes lenne a kölcsönös bizalom elvével, amelyen az említett irányelv alapul, valamint az említett irányelv által létrehozott kölcsönös segítségnyújtási rendszer megfelelő működéséhez és hatékonyságához kapcsolódó követelményekkel.

45 Egyébiránt, amint arra a főtanácsnok is rámutatott indítványának 55. pontjában, az ilyen újbóli vizsgálat ellentétes lenne mind a biztosítási intézkedések meghozatalának eljárását jellemző gyorsaság követelményével, mind pedig az ilyen segítségnyújtási eljárás keretében annak követelményével, hogy el lehessen kerülni, hogy a két érintett tagállam bíróságai azonos ténybeli körülmények tekintetében egymással ellentétes értékeléseket végezzenek.

46 A 2010/24 irányelv 16. cikkének szó szerinti értelmezéséből, valamint azon szövegösszefüggésből, amelybe e rendelkezés illeszkedik, továbbá az ezen irányelv által követett célkitűzésekből tehát az következik, hogy a megkeresett tagállam bíróságait főszabály szerint köti a biztosítási intézkedések alkalmazási feltételeinek tiszteletben tartására vonatkozó, a megkereső tagállam hatóságai által végzett értékelés, különösen akkor, ha ez az értékelés szerepel a 2010/24 irányelv 16. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében előírt, a segítségnyújtás iránti kérelemhez csatolt dokumentumban.

47 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a finn bíróság megkereső határozata úgy tekinthető, hogy az a 2010/24 irányelv 16. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében előírt dokumentumnak minősül. Amint ugyanis az az 1189/2011 végrehajtási rendelet III. mellékletének 2.3. pontjából is következik, amely a biztosítási intézkedés iránti kérelem okainak és körülményeinek részleteire vonatkozó nyilatkozat mintáját tartalmazza, egy ilyen kérelem, amely a 2010/24 irányelv 16. cikkén alapul, olyan bírósági határozatnak minősülhet, amely megerősíti, hogy a biztosítási intézkedések igazoltak. Az említett minta ezenfelül előírja, hogy e bírósági határozatot az említett nyilatkozathoz kell csatolni.

48 Az észt bíróságoknak tehát az e dokumentumban szereplő elemzés, és nem a szóban forgó tények saját értékelése, illetve a biztosítási intézkedéseknek az MKS 136[1]. §-a értelmében vett alkalmazási feltételei alapján kell határozniuk a hozzájuk benyújtott segítségnyújtás iránti kérelemről.

49 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2010/24 irányelv 16. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a megkeresett tagállam azon bíróságait, amelyek biztosítási intézkedések iránti kérelmet bírálnak el, köti az említett intézkedések alkalmazása tekintetében előírt feltételek ténybeli és jogi tiszteletben tartására vonatkozó, a megkereső tagállam hatóságai által végzett értékelés, különösen akkor, ha ez az értékelés szerepel az e 16. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében előírt, e kérelemhez csatolt dokumentumban.

A költségekről

50 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az adókból, vámokból, illetékekből és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 2010. március 16-i 2010/24/EU tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy a megkeresett tagállam azon bíróságait, amelyek biztosítási intézkedések iránti kérelmet bírálnak el, köti az említett intézkedések alkalmazása tekintetében előírt feltételek ténybeli és jogi tiszteletben tartására vonatkozó, a megkereső tagállam hatóságai által végzett értékelés, különösen akkor, ha ez az értékelés szerepel az e 16. cikk (1) bekezdésének második albekezdésében előírt, e kérelemhez csatolt dokumentumban.

Aláírások